

Já budu hrát, vy tancovat

ANETA

Když se dveře klubovny otevřely a dovnitř vešli Lukáš, Veronika a Olin se psem, atmosféra v klubovně se citelně změnila, a ona se mohla jen dohadovat, co za to může víc: jestli příchod kriminálního, který byl v dětství přirozeným vůdcem jejich party, ale když ho teď potkali v Bučině, nejspíš jen odtažitě zamumlali čau... nebo objevení dívky, která vypadala jako o něco starší Jitka.

Pokud ale čekala, že to pomůže k prozrazení vyděrače, že na některém z těch obličejů kolem stolu něco pozná... nevyšlo to. Všichni na příchozí zírali podobně, trochu ohromeně a hodně zvědavě.

Zato Olin se nedíval na nikoho, jen na ni. Díval se na ni těma karamelovýma očima, jejich zvláštní barva byla to jediné, co prozrazovalo příbuzenský vztah mezi ním a Lukášem, a Aneta na chvíli přestala dýchat, stejně jako když jí bylo sedm, a sedmáct... Oba dlouho mlčeli, ale vzpomínala se jako první. Namáhavě polkla a ukázala na jeho ruce. „Seš jak chodící komiks. To muselo bolet, ne?“

Olin pokývl dvojitou bradou k jejímu uchu lemovanému piercingy. „Seš jak chodící železářství. Nápodobně.“

Kolem nich stoupaly a klesaly hlasy, některé možná mluvily i k nim, jenže teď se na nic z toho nedokázala soustředit.

Sklonila se k fence, aby se trochu vzpomínala, a teplá vůně její srsti jí připomněla tehdejší Coru. Kvůli ní Olin kdysi nešel do Hradce na kolej, ale dojížděl do školy z domova. Jeho sestra byla těhotná, matka chodila po práci prodávat do místní večerky, aby mohla Olinovi finančně pomáhat. O jedenáctiletou fenku z útulku, která za ním běhala jako stín, se neměl kdo starat. Aneta mu tenkrát nabízela, že si ji vezme do Prahy – v bláhové naději, že si ho tím udrží, že za ní bude jezdit kvůli psovi, když už ne kvůli ní, ale Olin to odmítl.

„Byla by s tebou nešťastná,“ prohlásil tehdy kategoricky a ona v tom slyšela: *Já jsem s tebou nešťastný*. Nechápala to. Mílovala ho celou svou duší a nechtěla nic víc, než aby všechno zůstalo při starém, jenže o dva roky starší Olin se od ní od začátku medicíny začal vzdalovat. Už za ní nejezdil do Prahy, nečekal u mlýna, když přijela na víkend, neměl čas na bloumání lesem, výlety na motorce ani mejdany v hasičárně. Na všechny její návrhy odpovídal zachmuřeným: „Musím se učit.“

„Našel si tam nějakou jinou,“ mínila Jitka.

„Doktoři jsou takhle nudný,“ nesouhlasila Bára, jejíž otec byl pediater. „Pořád v práci, když mají chvíli volno, tak furt spí a prd si vydělají. Na tvém místě bych se na něj vykašlala.“

Jenže ty dvě tomu nerozuměly. Oni s Olinem si byli souzení, řekla jim to jedna cikánka na pouti v Městci, Olin byl její první a Aneta byla pevně rozhodnutá, že bude i její poslední –

Uvědomila si, že má na rameni Verončinu ruku. Kamarádka ji pozorovala znepokojeně, což nebylo nic nového, ale v jejím pohledu bylo ještě něco dalšího, tvrdost, na jakou u ní Aneta nebyla zvyklá.

„V pohodě, Anet?“

„Jo, jasně.“ Potrásla hlavou a nuceně se zasmála. Koutkem oka sledovala, jak Olin obchází přítomné a kluci mu jeden po druhém váhavě tisknou ruku. Markéta se vydala k nim a rozkročila se před Veronikou.

„Čau, ty budeš určitě od Holubovejch, že jo?“